

Výběr (21.6.2018)

Měla jsem v úterý schůzku s kamarádkami. V Praze, v obchodním centru na Černém mostě. Neznám to tam, a tak jsme se domluvily, že se sejdeme před CA, protože si věřím, že tenhle podnik poznám a najdu. Sice jsem obešla celé centrum, ale podařilo se. Protože jsem měla ještě chvilku času, vlezla jsem dovnitř. A byla jsem zaskočena množstvím věcí, které jsem tam viděla.

Ne že bychom si u nás na venkově šili oblečení z odložených jutových pytlů, jsou tu obchody i obchůdky, spolehlivé vietnamské smíšené zboží, ba dokonce i Tesco je kousek v Poděbradech. Ale tohle bylo na mě moc.

Tolik stojanů a na nich tolik hader; trička, tílka, šaty, svetry, kalhoty ve všech barvách a velikostech. A všechno mi to přišlo divné a k ničemu, tlačilo se to na mě a zahlcovalo mě to tak, že jsem musela vycouvat ven. Přitom dříve jsem v CA nakupovala běžně, a nejspíš nešlo vůbec o tento konkrétní obchod, podobně na mě působily i obchody, které jsem míjela cestou.

Ovšem, že nemůžu po každém chtít, aby se mnou sdílel můj vkus a mé nároky, nakonec by to ani nebylo hezké, kdybychom všichni chodili stejně oblečení. I Popelčiny červánkové šaty by byly uniformou, kdyby je nosila každá. Ale i tak mi přišlo, že je toho oblečení strašně moc. Stejně jako mi přijde, že je strašně moc aut v autobazarech, které se kupí kolem výpadovek z měst.

Za socialismu nejenže nebyl ve zboží výběr, on často určitý druh zcela chyběl, a tak jsme všichni pošilhávali po Západu a toužili po regálech plných zboží. Už delší čas pochybuju o tom, že jsem chtěla právě tenhle nadbytek; možná ale, že nebýval tak velký, že se situace změnila. Nevím, nemohu to posoudit.

Představuju si, jak spousta toho oblečení zůstane viset v obchodě na ramínku i po razantní slevě. A spousta bude viset v různých skříních, ano, já tam takové věci mám. Je mi líto je vyhodit, ale kdybych to měla nosit, bylo by mi zase líto mě samé. Takže čas od času ty věci

přeperu a odnesu do charitního kontejneru. A přesto se mi tam vždycky objeví další.

Jak je snadné věci získat a jak je těžké se od nich oprostit, zbavit se jich navždy, když je jich všude tolik na výběr.

Posunulo se mi to hodně, dnes to vnímám tak, že svoboda je v tom nechtít a nemít. Jenže všechno, celý systém je nastaven tak, abychom měli pocit, že je to přesně opačně.

Mít, či nemít, to je oč tu běží. Nejen teď, ale i potom.

{fshare}